

Giderek düğümlenen iktidar içi kavganın bir yansıması olarak gazetecisinden siyasetçisine, askerinden polisine kadar herkes birbirini 'bir şeyin ajanı' olmakla suçlamaya başladı. Bu kimi zaman bir istihbarat örgütü olabilirken kimi zaman bir ülke, grup ya da çıkar örgütüne kadar gidebiliyor.

Bu suçlamaların aslında iktidar kavgasının stratejik araçlarından biri olmak dışında önemli bir işlevi var: Kamuoyu oluşturmak. Sokaktaki insana verilmek istenen temel mesaj, A ya da B kişinin maskesini düşürmek değil, genel olarak güvensiz ve tehlikeli bir dünyada yaşamakta olduğu uyarısıdır.

İktidar kavgasının aktörlerinin tümü toplumun kontrolün elden gittiği hissine kapılmasını hedeflemiş durumdalar. Çünkü ancak bu yolla kazanının otoriter yönetimine boyun eğilmesi sağlanabilecektir. İktidar kavgasını yürütenlerin hiçbir kavgayı daha demokratik bir Türkiye hedefiyle yürütmemekte, tersine 'kazananın her şeyi alarak' toplumca kabul gören bir despot haline geleceği umuduyla yürütmektedirler.

Tek tek bireyler belirsizlik haline oldukça uzun süreler boyunca zor da olsa katlanabilir, ancak toplumlar asla. Toplum iş ve aştan çok daha önce güvenlik duygusuna ihtiyaç gösterir. Her toplum görece sınırları belirlenmiş bir güvenlik duygusu içinde yaşama eğilimi gösterir. Burada önemli olan sınırların dar ya da geniş olması değil, bir sınırın olmasıdır. En despotik totaliter yönetimler bile kurallara uyan için güvenlik vaad ettiğinden belirsizliğe tercih edilir. AKP'nin 2002 ve 2007 seçimlerinde aldığı oyların çok büyük bir bölümü dahi bu toplumsal özellikten kaynaklanmaktadır. Taraflar birbirlerini toplumda kargaşa (kaos) yaratmaya çalışmakla suçluyor ve bunu dış güçlerin etkisiyle yürüttüklerini iddia ediyorlar. Bir toplumu despota hazırlamanın en kolay yolu 'iç ve dış düşmanlar' tekniğidir. Bu tekniğin ikili bir özelliği vardır. Ya parçalanma korkusunu şiddetlendirmek ya da 'gelecek güzel günleri' engellemek. Buna göre varoluşumuzu ortadan kaldırmak isteyen dış düşmanlar ve onların ajanları topluma -içimize- sızmış ve bizi bölüp parçalamak istiyor olabilir ya da aslında önümüzde pırıl pırıl bir gelecek vardır ama güçlenip, zenginleşmemizi istemeyenler önümüzü kesmek için kumpas kuruyordur.

Bu anlamda 'Türkiye'yi bölecekler' yaklaşımıyla 'demokrasiye geçmemizi engelliyorlar' yaklaşımı arasında stratejik bir fark yoktur. Her iki yaklaşımda toplumun temel ruhsal yapısına güvenlik kaygısı, varoluş ve geleceği belirleme isteklerine yatırım yapmaktadır.

Sanılanın aksine toplumsal bellek yalnızca Türkiye'de zayıf değildir. Hiçbir toplum geçmişe göre karar vermez, her toplum geleceğe doğru adım atma eğilimindedir. Geçmiş, toplumlar için sadece özlenen ama gerçekte hiçbir zaman dönülmek istenmeyen bir yerdir.

Kaos üreticileri ister demokrasi isterse bölünmez bütünlük sloganı atsinlar, her ikisi de despotik bir iktidarı topluma benimsetmenin stratejisini yürütürken ilgi çekici bir şekilde en çok sol değerlere darbe vurmaya çalışıyorlar. Sosyalistler her iki grubunda hedefinde. Bu kadar az sayıda ve bu denli önemsiz bir güç gibi durmasına karşın hem de. Bu da aslında sürecin ayrılmaz bileşeni olması nedeniyle gerçekçi değil mi? Sosyalistler bütün bir kapitalist dünyada despotizmin sembolü olarak tanımlandıklarından hedef tahtasında. Kendi despot özlemlerinin örtüsü olarak en çok sosyalizme vurmaya çalışmalarına şaşmamak gerek.